

дружина били избиени, множество били ранени, а останалитѣ или побѣгнали, или се предали живи въ рѣцетѣ на турцитѣ.

Тотьо трѣгналъ съ своитѣ дванайсетъ другарина къмъ Стара планина, но забъркалъ пѣтя и билъ принуденъ да остане цѣли 12 часа въ нивята при едно село. Намѣрила го потерята и принудила го да се измъкне въ гората и да се скрие. Тая потеря имала и коняници; но не посмѣяла да влѣзе въ гората и да преследува българската чета. И така, пушкали и отъ дветѣ страни, но не повредили единъ другиго, — никоѣ не загиналъ.

После това произшествие, Тотьо трѣгналъ къмъ планината и стигналъ до с. Ялово. При това село имало единъ чучуръ, и Тотьовата дружина дошла при него да пие вода. Заборавили една чанта, въ която се намирали различни военни потрѣби и нѣкакви си писмени забележки. Когато турцитѣ намѣрили чантата, то се усѣтили, че бунтовницитѣ се намиратъ близу. Събрали потеря и обиколили гората. Шестъ души отъ дружината се скарали съ Тотя, защото ги не пуцалъ да идатъ при рѣката (рѣката се намирала около 2,000 крачки далечъ) да пиятъ вода, и отдѣлили се. Между тия момчета билъ Костаки писарьтъ, х. Никола Македонецътъ и Георги Велезлията. Когато отишли да пиятъ вода при рѣката, то останали да седятъ на това мѣсто и не желали да се върнатъ при Тотя. После малко време тия били обиколени отъ потерята. Костаки билъ уловенъ, раненъ, троица погинали и двамина, х. Никола Македонецътъ и Георги Велезлията, останали здрави и живи. Тия двама юнака побѣгнали, но като дошли до Искѣра, то ги ударила друга една потеря. Георги билъ убиенъ, а х. Никола